

Womhaj Bóh!

Czísło 29.
21. julija.

Lětnik 11.
1901.

Szerebke njedzelske łopjenka.

Wudawaju šo kóždy šobotu w Ssmolersez knižiczišczejni w Budyschinje a šu tam dostacž ša šchwórtlětnu pichedpłatu 40 ny.

7. njedzela po šwjatej Trojizy.

Mark. 4, 26—29.

Tuto wotdželenje šwjateho pišma nam w pšchirunanju š ratatšeho žiwjenja a š tym rožczenje Božeho kralestwa pšched woczi staji. Kóždy wě, šo dyrbi dobre šymjo, kiž móž š škadžanju we šebi ma, wušyč, hdyž chze dobre žně měčž. Šsam šebi tuto žito njemóže čžiničž a žana šabrika to njemóže, hacž runjež wěmy, š kajkich macžisnow wobšteji. Ššymjo dyrbi w Božej štwórbje, pod Božim šlónčžkom a dešcžžikom šo šefrawicž a teho dla je Bóh, kiž to čžini a nam to dawa. Tak je tež še šymjenjom Božeho kralestwa. Niž š čžłowšteho kumšhta a wjedženja, ale š njewučeržpomneho šchaza twojeho Boha dyrbi šo wšacž. Drije šu šalsčžni profetožo byli a šu hišcže, kiž še šwojeje čžłowšteje mudrošče našchemu ludej pšchiruwajuja, šo žadny Bóh njeje, a kiž jim šlote hory šlubja, hdyž jim pšchiruwajuja, ale jich wušyww je šmijowy wušyww, kotrehož plód je jenož jěd nješpokojnošče a šawišče. Ale my wěmy a džeržimy hišcže kručže to prawe, dobre šymjo, šrawjene na Božej roli w štarym a nowym šlubje a nam ššhowane we wěčžnym Božim šlowje štareho a noweho testamenta. Tute Bože šlowo, kotrež je jena Boža uož, dyrbiš ty wušyčž a hajičž, kaž je Bóh to do tebe šašcžžepil. A ta rola, do kotrejež mašch jo wušyčž, šu čžłowšte wutroby. Wucžer ma tuto šymjo wušyčž w šchuli, předač w šwojej wošadže, hošpodat w šwojim domje, macž do šwojich

džerži a kóždy pšchede wšchem do šwojeje wutroby. A čžab, tuto šymjo wušywwacž, je pšchego, tak dokho hišcže tu šy. Šsy ty to hacž dotal čžinič, šy ty tuto dobre šymjo wušywwač, a hdy by tež jenož do jeneje wutroby byšo?

A tuto šymjo, kotrež wot horkač pšchidže, ma móž šškadžecž w šebi a tola to wotwišuje wot role. Ratar rolu, do kotrejež ma šo šymjo wušywwacž, předy pšchihotuje. Dwoje je pšchi tym nušne: šo šo rola šmjeheži a šo šo wot njerjada wucžiščži, ale ty wěšch, šo šo čži woboje ženje došpolnje njeradži. Tež rola twojeje wutroby dyrbi šo najpředy šmjehežič, hewal leži to šymjo jenož šwoječa. A radližu tež šnajesch: to je Bože šlowo. „Njeje moje šlowo jako wohen a jako hamor, kiž štały rošbija?“ praži tón Rušes. (Jer. 23, 29.) A pódla radližu šatonja ma Bóh hišcže druhi šredč a jón naloži a dyrbi jón naložowacž, luby šchiz, š kotrymž tebe nje-pšchepušcžiči, pšchepušcžičič njemóže. Wěšch ty, mój luby čžitarjo, čžeho dla Bože šlowo hušto žaneho šačžišcžža na tebe nječžini? Dokelž šo šam nješnajesch a šam šo šjebašch, dokelž tebi š wědomoščži pšchischlo njeje šhubokoščž twojeho hřeča a twojeje winy. Šdyž šy nawuknył, šdychowacž: „Ša hubjeny čžłowjeł, šchto chze nje wumóž?“ je twoja wutroba šmjehežena a wotewřena ša ewangelion.

A tola dyrbi šo tež wucžišcžič. Njerjad, to šu šwětnu myšle a lošchty, dyrbja šo š korjenjom wutorhačž, hewal pšchego šašo rošče a rošczenju dobreho wušywwa

ładźewa. Duż pschihotuj też rolu twojeje wutroby a wuhywaj dobre hymjo, potom paś czałaj seżetpliwje na Anjesowe zohnowanje, pschetoz nasch Anjes praji: A by spał a stawal wo dnjo a w nozy a to hymjo by saszło a rostło, so wón njewě. Katar ma śwěru dželacz a rolu wobstaracz, ale potom ma czałacz na Anjesowu pomoz, pschetoz hdy njeby wón i njebyś dał rohu a deszczik a Boże słonečko, dha nam nasche dželo a próza niczo njeby pomhało. Tak je też na duchownej roli. Prědat kóždziczkú sbóžnu njeđzeli předuje a dobre hymjo wuhywa, ale hacž je jeho słowo tež jenož w jenej duschi městno namakało, dyrbi temu Anjesej pschewostajicž. Sswěrnny nan, pobožna macž napominataj drje swoje džeczi śwěru džen wote dnja, ale potom dyrbitaj prohyč, moji kmóji wobaj cžiniloj, sčtož samóžachmoj, daj ty, Anjeze, twoje zohnowanje. Na Božim zohnowanju je wchitko ležane. To dyrbi naś i sežetpliwosć napominacz. My nje-móžemy doczłacz, so płody swojeho džela widžimy. Ale wscho ma swoj czał. Kaž semja ratarzej hnydom swoje płody njeđawa, ale w běhu měřazow pschinyje najprjedy selinu, potom kóš, potom halke polne pschenečne kóšy, tak je też w Božim kralestwje, pomakku doprědka dže, a kaž płody semje swoj czał trjebaju, prjedy hacž su seřawile, tak dyrbinny tež wuhywey wěry a płodom prawdo-woje czał wostajicž, so bychy seřawile. Druhdy drje pschi pohladanju na naschu słobu wěru, na sčłody zyrkwoje a na nje-pscheczelske mozy, mohlo nam styskno byč, ale nasch Anjes nam praji, so Bože kralestwo tola roježe. Włacz i to tež wo Božim kralestwje w naschey hrjedžinje, mjes cžitarjami lubeho „Pomhaj Bóh-a“? Ssmny dha my wšchitzy, stari a młodzi, tajzy, kiž na polnej wěrje do swojeho sbóžnika steja, kiž su wodawanje hrěchow wěsezi a w tutej wěrje móž wuhywečenja maju, swojeho stareho cžłowjeka i jeho hrěchami a lóschami wšchědnje pschewinycž a pózcžiwe, prawe a bohawojasne žiwjenje wiesč na tutym swěće? Hacž tak pola tebe steji — njewěm, ale Bóh to wě, a wulki džen žnjow to na swawne pschinyje. My paś cžzemy tak dolho, hacž džen je, prjedy hacž nóz pschidže, hđež ničto njebudže móž dželacz, dobre hymjo na rolu swojeje wutroby wuhywacz a Woha prohyč, so by swoje zohnowanje dał, so by Bože kralestwo tež mjes nami a w naś rojtko po jeho huadže a kmilnosć.

Samjeń.

Pucžowanje po Božim pižmje

abo

tafle myšle nadeńdžech, Bože słowo cžitajo.

Wobawa swěrnny cžitaj „Pomhaj Bóh-a“.

1. knihi Wóřazowce, 24. staw.

(Wotracžowanje.)

III. Sčłuczka 29—61. Hdyž bē Nebekka wupowjedała, sčto je so jej wonka pschi studni stało, chwata Laban, jeje bratr, w runym měrje won, so by zulsniča i jeho wjelbludami nutš pschijwedł. Tón paś njecha prjedy powjeczercječ, doniž njeje swoju naležnosć do praweje kolije dowjedł. Dolež kebi domjazy pscheja, powjedži jim wscho wobchěrněcho a prohy słonečnje wo wotmolwjenje. Laban spóřawšči se swojimi Bože wodženje, pschijwoli wotrocžkej Nebekku ja knjesoweho syna, a dolež cže wotrocžk hižo i młodym ranjom so na dompuč nastajicž, pschewostaji njewjeječe, hacž cže wona hnydom sobu cžahnyč abo hacž cže posdžišcho ja nim na pucž so nastajicž. Wona cže hnydom i nim cžahnyč; i požohnowanjom wopuščej wóžny dom.

A Nebekka mějesche bratra, i mjenom Labana; a Laban bēžesche won, mužej pschi studni napischecžo.

A jako wón widžesche cžolnu rynu a rjecžasni na swojej kotřimymaj rukomaj a wuhyšcha swojeje kotřine Nebekzynie słowa, so wona džesche: Tak je tón muž so mnu rěčal, pschidže wón i temu mužej, a hlaj, wón stejesche pschi swojich wjelbludach pola studnje.

Se słowami: „Laban bēžesche won mužej pschi studni napischecžo“, pschewostaji so nam wón jako tajki, kotřiz na runymaj nohomaj cžetnje; wón bēži, sčtož jenož móže, so by njeby muž wonka pschi studni něhđže druhđže wobrocžil, pschetoz wón derje pytnje, so je pschischoł jako brachča. Na to i 30. sčłuczki jeřumimny, cžeho dla je takle chwatał: stoto je wuhladoł, pschischał je, tak bohaty je dom, ja kotřiz wón brachčzi. Tole je jeho nabhramu wutrobu tak japyřilo, so njecha, so by tajke bohastwo jeho wóžnemu domej trach wucžetko. A hlaj, zajejo setka hičesze pschi studni, dha wón sašo wodynje.

A Laban džesche: Wój nuts, knjesowu požohnowanu; cžeho dla stejich wonka? cžeho dla nješy hnydom ja mojej kotru do naschego doma pschischoł? sčtož je požohnowanu jako ty, teho wšchubdom lubjerad i ruku powitaja. Za hym tež hižo hěžu pschihotował, so měł ty hospodu se swojimi pschewodžerjami, a tež wjelbludam hym městnosč pschihotował; tak trjebajch jenož ja mnu pschisč.

Tak dowjedže wón muža do doma a hotorny na požluženje wotředa wjelbludy a Labanowi wotrocžny měřachu jim cžežu i šchibeta sčacž, a wón da jim słowu a pizu, a wšawšči hočža sobu do domskeho da jemu wodu, so by kebi nohy smyl, a tež mužam, kotřiz bēchu i nim.

Hdyž bēšche kebi wotrocžk nohy smyl, itaji Laban psched njeho jěč. Abrahamowy wotrocžk paś džesche: Za njebudu jěč, doniž nješym prjedy moju rěč wurěčal a moju poručnosč wštonjal. Wón a trach tež jeho nan Bethuel wotmolwišchaj: Powjedaj ju.

Hdyž je pschi wšchěm, sčtož so nam tu powjeda, Laban přeni muž a niz Bethuel, dha rošajni so nam to i wobstejnoščow tehdomnišchego cžaha a i wobstejnoščow mjes swóřibami. Hđež ma muž wjele žonow, móže nan lóhlo na swoje džeczi sabycž, wošebje na holzy tajseje žony, kotřiz ma mjenje lubo; potom jastupja wošebje brachča ja swoje kotry, so bychy jich prawa jastowali. To paś njestawa so jenož napischecžiwu nanej, ale we wšchěch naležnosčach swawneho žiwjenja. Wostantki tajkich bratrowšchich prawow nadeńdžemy hičesze dženš mjes Arabami.

Wón džesche: Sa hym Abrahamowy wotrocžk, kotřehož wy swajecze, dolež je i wšchego pscheczelsawa. Knjes je mojeho knjesa po tym, so je i Sarana wucžahnył, bohacze požohnował, tak so je wón wulki po bohastwje a nahladnosć; a je jemu wozzy a woły, skłebro a stoto, wotrocžkow a džowki, wjelbludy a wóšty dał.

A temu dha je Sarah, mojeho knjesowa mandželska, mojemu knjesej syna porodžila w jeho starobje; temu je wón wšchitko dał, sčtož wón ma a je jeho sa swojeho jeničšeho naměčža postajil.

A mojemu knjesej hym so ja dyrbial pschihahacz a wón je mi rjeł: Njewšmi mojemu synej mandželku i skawanešlich džowkow, w kotřichž kraju ja pschewywan; ale dži do mojeho wóžneho kraja a i mojemu pscheczelsktwu; tam wšni mojemu synej žony.

So paś džach mojemu knjesej: Kac, hdy by huadž ta žona nochžyla so mnu hič?

Tehdom mi wón wotmolwi: Knjes, psched kotřimž khodžu a po kotřehož woli hym so ja to rošbudžil, sčtož hym tebi runje porucžil, póščele swojeho jandžela i tobu a budže sbožo dacž i twojemu pucžu, so so moje pschecze stanje a ty mojemu synej žony wšmješch i mojeho pscheczelsktwa a i mojeho wóžneho doma.

Tehdy paś by ty wot mojeje pschihabi wotwajany, hdyž i mojemu pscheczelsktwu pschidžesch a stanje-li so tam, sčtož by prajil: jeli so cži ju njeđadža, wo kotřiz ty prohyšch, by wot mojeje pschihabi wotwajany.

Tak hym ja dženska i tajkimi poručženjami i studni pschischoł, a džach w swojej modlitwje: Knjeze, mojeho knjesa Abrahamowy Božo, sy-li ty sbože i mojemu pucžu dał, po kotřimž hym hem pschischoł, hlaj, ja tu steju pschi wodowej studni. Hdyž něk knježna pschidže po wodu, a ja i nej rjeknu: Daj wšchaj mi ho kapki wody napicž se swojeho karana, a wona rjeknuje:

Rapij ho, ja chzu twojim wjelbndam tež nalecž: so by to ta žonjta byta, kotruž je knjes mojeho knjesowemu hynnej wobradžil.

Doniž bēch te słowa wurēczał w swojej wutrobje, hlaj, tu pschidnje Nebelka won i faranom na swojim ramjenju, džěšče dele do studnje a nacžerascje.

Duž džach k nej: Daj mi wšchat pieč. A wona khetse wsa dele hrowj faran a džěšče: Bii ty, ja chzu twoje wjelbndy tež napowicž. A ja pijach a wona napowi tež wjelbndy.

A ja ho ju woprashach a džach k nej: Čjeja džowka hyn ty? A wona wotmolwi: Za hyn Bethuelowa džowka, Nahoroweho hyna, kotrehož je jemu Wiska porodžila. Duž powhnych na jeje čzoto (nōh) klotu rhtku a rječzash na jeje ruzn, a pokhilich ho a modlach ho k knjesej a khwalach knjesa, mojeho knjesa Abrahamoweho Boha, kotruž je mje po prawym pucžu wjedł, so bych Abrahamowemu hynnej bratrowu džowku wsał.

Teho dla, čhjeće-li mojemu knjesej hmilnošč a pscheczelstwowopofasacž, kaž je tež Wōh we wšchej tutej naležnoščej hmilnošč a wčenošč jemu wopofasaj, dha powjescze mi; jeli so pak niz, dha powjescze mi jenož tež, so bych ho wobrocžil na prawizu abo lėwizu, so bych mjes druhimi hrowjami i Nahoroweho rodu wo džowku prohyl.

Ma to wotmolwišchtaj Laban a Bethuel a džěšchtaj: Za wēž pschidnje wot knjesa; a dofelž je knjes wo tutej naležnoščej hrow roshudžil, dha njemōžemoj ničo pschecziwo tebi rēcžecž, ani ste, ani dobre, to rēka: njehmēmōj prajicž, ani haj, ani nē, ale mamōj pošluchacž. Wonaj powofataj ho na knjesa, Zehowah; hjes dnēla staj jeho tež čžescziwo, hdyž tež pōdla Boha pschibōjstwo naden džemu.

Hdyž Božu wolu ja hynje spōsnajelch, tam njehmē ho ani „nē“ pschecziwo nej i wutrobju wurēcž, ani njehmē ho wutroba k temu tak nakhilicž, jako by ja to hychēže nēkajse „haj“ trēbne bylo, kotrež by wulhadžalo i rospominanja a roshudženja. Tēhdy by tež mōžno bylo, so by wuplōd tajteho rospominanja nēkajse „nē“ bylo. Za pschecziwōdčzenje: „to pschidnje wot knjesa“, nimajch žaneho rospominanja wjazny; tu majch jenož hwoju wutrobu podacž a nimajch ani dobrego ani šeho do teho rēcžecž, nimajch rospominacž, hačž by prajil haj abo nē, majch ho podacž bješe wšcheho wumēnjenja do Božje wole.

(Pōtracžowanje.)

Wjazny luboščje.

„Šteježe! tat ho kchecziženjo mjes hōbu lubuja! — tat bychu pohanjō husto je spōdžiwanjōm prajili, hdyž widžachu, tat bēchu kchecziženjo hromadže psches najnutnischu bratrowisnu lubošč wujajani. „To jim tak nadpaduje“ — praji zyrkwinski wōtž Tertullian, kiž je 220 wumrjel. — „dofelž hyn woni hrowceni, ho hromadže hidžicž; — my pak jedyn ja druheho wumrjecž hotowi“. — Tole nutne, bratrowste sjednoczenje mjes kchecziženjanami, so kōždy kcheczižen w kōždym mēščje, hdyž kchecziženjo bydlachu, i dobom pscheczelow namaka, kiž bēchu jemu wjazny, hačž wšchtaj pscheczeljo hrowta, to spohmiecž njemōžachu. Šcho je to — prajachu, so kchecziženjo na potajnych inamjenjach ho pōstajō — ho mjes hōbu lubuja, prjedy hačž mōža ho sejnacž? Wo tymle pschemēnjenju, kotrež kchecziženstwo pschidnje, praji Justinus, kchecziženiski wučzen, kotruž bēšče nēhdy pōhan: „My, kiž my nēhdy pjenježny dobytt psche wšeho lubowachmy, my dawamy nēčo tež, šchož mamy, sa powšchitowne dobre a my kōždemu potrejbenemu šdželujemy. — My, kiž ho prjedy hidžachmy a mordowachmy, my, kiž njehachmy i zupymy dla wšchelatoščje wachnjow šhromadnje domisny mēčž, my hyn nēčo po hjewjenju Jesom Khrysta i nimi hromadže živi. My prohymy nēčo sa najchich njepscheczelow. My pytamy tych pschecziwōdčicž, kotriž naž i njeprawdu hidža, so bychu po krahnych wučžbach Khrystuhowych hwoje žiwjenje kōžowali a wjehelu nadžiju dostali te hame kubla i nami dostali wot Boha, kiž je psche wšchtich knjesow.

Psches tule lubošč kchecziženow ho mjela sa Khrystuša doby. Wōšebje krahnje hrowcēšče ho lubošč kchecziženow w čzahu čžěšeho domaphtanja. — Nēhdy w Karthago žalōhny mōr sa khadžecje, kotruž kōždy džēn wjele lubži morjesche. Tu skladnošč tamni kchecziženjo wuzichu, so bychu na swojich njepscheczelach a pscheczihach hwoju lubošč wopofasali. Pohanjō džē w bojoščej a natrōženju pschidniwōdčicž čzłowitcho čzucža sabychu. Woni bojalstwe khorych a mrežajach wopuschicžichu. Drōbi bēchu polne čzēlow, kotrež hēbi ničto njehwērcješe khowacž. Ženož nahrabnošč

dobhwascje na hynertnej bojoščej a pytašče i njehōža druhich hwoje wobohaczenje. W tym čzahu ho imuzitošč a lubošč kchecziženow najkrahnišcho hjewi. Žalo bēšče ho tamna wōšada šhromadžila, ju biskop Ciprian napominašče, mōr sa pruwowanje wobhladacž, hačž tež je mjes nimi i bratrowstej luboščju pravje. Wōn praji: „Hdyž my jenož tym hwojim dobrotu čzinimy, my wjazny njecziwimy hačž zlonizy a hrēšchtizy. Šemu-li pak džěcži Bože, dyrwimy to se skutkom wopofasacž, hdyž tych žohnujemy, kiž naž polkeja, so dobrotu čzinimy tym, kiž naž pscheczihaju.“

A wōn podarmo njerēcžecje. Šwjata sahōcjenōšč bu psches jcho słowa we wōhadže wubudžena. Kchecziženjo ho do rjadownow džēlichu, so bychu spomōžnišcho w powšchitownej nufy pomhacž mōhli. Samožicži dawachu pjenjeh, khudži, šchož mējachu, mjenujzy džēlo hwojeju rukow. Tat namakachu khori pohanjō, wot tych hwojich wopuschicženi, w kchecziženstwej luboščej k bližichemu wothladanje a trošcht. Sa krotki čzaj bēchu čžēla na hachach šhrowane a mēsto bēšče psched powšchitowanjōm wupuschicženjōm psches mōr sahowane. Se spōdžiwanjōm pohanjō skutkowazu lubošč Božu w Khrystuša widžachu a mējachu rjanu skladnošč ju se hwojej hēbicziwoščju a njecziwōstim wachnjōm pschitowacž.

A tež najchemu hēbicznemu, po žadoščach lačnemu narodej mōhl tōn wobras se spohelom byč. Šebicziwošč je tež w najchim čzahu čžerjaza mōž wjele skutow. To jedy druheho podkōčži a žana lubošč k bližichemu ho njelnoje. A žadoščiwōšč tež ničo druhe nejje khiba hēbicziwošč. So jedyn druheho dla nēčehow paruje, ho jara porēdo stawa. A tola mōhla ho i pschecziženjōmni miltijonami nēkotrych bohattych nēotra hylsa wotrēcž, nēkotrej nufy ho wotpomhacž. Ate hdyž ho bohacži, kiž po hwojim jamōženju wopruga? Hdyž na to džiwascj, šchož woni trjebaja sa hwoje žiwjenje, hyn te dary jara hrowne. A čži ludžo, kotriž i darami i dobom wutrobu dadža, bywaju tež pschecziwōstni. Šlubna mjes bohatty a khudymy njeby tat hlubota bywa, hdyž by ho bōle po tej sahadže čziničo: „Wjazny luboščje!“

Wjazny luboščje we wobhladžowanju i twojim bližichim, wjazny luboščje w twojim hrowceni ju druhich, wjazny luboščje w twojich darach.

Wšchelate i bliska a i datōta.

Š Keltiz. Wo wobšamitnjenju hrowneje hrowcēške konferecizy dychbjesche ho kelticzi hrowcēšči swōtkowneho mišionistwa a hrowcēšcho wot k. fararja wčerjaja Šaluba i wulkim žohnowanjōm wōdženeho mišionistcho towaristwa w najchim Božim domje džerēcž. To je ho šandžen ujedželu sbožownje stalo. Wopōdnuju w 2 hodž. pschicžecje se šahowazymy khoryhōjani a se 4 hudžbnyimi khorami (hrowsta mlōdžina mēšče wojeistru kapatu i Wudyšhina) wōhadžina mlōdžina wōbeju narōdnoščow do farskeho dwora po hrowcēščiweju pēdwarjow. Ma hrowcēškim čzahu ho wšch wōhadžine towaristwa wōdžēlichu, dale k. wučerjo a zyrkwinske pschidstwekčestwo. Wo tym, so bēchu k. duchowni a hrowcēšči saptupili, hrowcēšče ho čzaj psches krahny knježi park po zyrkwineho kollatora a potom do Božeho doma, wot Wujeršeho knjescho hrowdnika doštojnje wudebjeneho. Boži dom bēšče tak bohacze i kemscherjemi pschepjetnjem, so dychachu zyle hyn psched dirjemi woulach wostacž. Šhērluščje na wōbojim kemschenju ho i poslawami pschewōdžachu. Prēnju wōklatnu Božu hrowcēšče na prēmim, nēmstim, kemschenju wōhadny faraf, k. lic. theol. Kencž. Žalo nēmstni hrowcēšči pēdār štupi na keltu k. pastor primarius Wjazka i Wudyšhina, kotrehož džēd je tu psched runje 50 lētami jako našch dotholētny žohnowany fantor wumrjel. Njenje kincēšče jcho luboimny hrowcēšči psches wulki Boži dom a do wutrobow wulkeje hrowcēščiweju šhromadžim, kotrež wōn pschidniwōla na šatožtu tekstā po Jan. 4, 35 a 36: „Pōjčje, pomhacje hōbu na wulkim žnjowym džēle hrowcēšcho mišionistwa!“ spominajo 1. na knjesa žnjow; 2. na žnjowe džēlo na mišionistkim polu; 3. na žnjowe žohnowanje a na pschidniwōstny wulki žnjowy džēn. Škōncžnu liturgiju psched wōklatnjōm mēšče knjes faraf Warbat i Kotež. Do hrowcēšcho kšērluščja zyrkwim khori rjanu šchyrhōhny spēwaniski pschednoscht posticži. — Do hrowcēšcho kemschenja hrowcēščiweju hrowcēščiweju čzaj jažo na šarfi dwōr pschicžecje a ho runy pucž do Božeho doma pōda. Šawōdnu liturgiju mēšče wōhadny duchowny knjes diakōnis Voigt a hrowcēščiweju pēdowanje džerēcje k. faraf Wōlč i Wudyšhinka wo Mat. 11, 5.: Jesuhōwe słowo: „Khudym budže ewangelijōn pēdowanje“ w hrowcēščiweju štuka mišionistwa mjes pohanami, pofasaju 1. na pohānow w duchownej khudōbje.

2. na Knjesowu pschikasuju, so so pohanam ewangelijon prėduje, a 3. na wėstoję, so tón Knjes tajke prėdowanje zohnuje. Szwjedzkiej prėdowani bėschtej hlubotonawarjaje i sahorischtęj pošlucharjom mőznje sa wulku wėz mišionitwa. Wonej bėschtej króna rjaneho hwjedzenja. Stónęznu woltatnu Božu hlubotu męjeshę na herbstkim kemschenju knjes sarat Wiczas i Wošaczę. Wubjernje so i chora herbsti duett wot knjenje diał. Woigtoweje a knježny Szuschtęz i Wujesda spėwasche: „Tón Knjes mój hwėrnu paštę je“, komponowany wot našęcho stareho kantora knjesa Rozora, našęcho herbsteho klastišeho hubžbnitwa. Kollektia, pschi zyrkwintęch durjach įskadowana, dawasche rjane hwėdęzenje wo lubosęi a sahorjenosęi a wuczini w 1399 jednolich darach 425 hr. 74 np. — Wo stónęzenju Božęju hlubotom bęsche kollaturste knještwo wulkotnu hwjedzėnkę hošęinu sa wchitklich cęęhnęch a hwjedzėnklich hošęow wuhotowato. — Sejub Khrystub, kral hwjateho mišionitwa zohnuj tež dale huadnje našęche tube herbste mišioniste towaristwo! Jedyn je i kralom!

— Szudna powječę rosnješe so sapočatf saubženeho tydzenja, so je i zyrkwintsi wuczeł Sperling we Lupoj po krótkej chorosęi wumrjel. Halle po krótkim nahla hwjereč knjesa kantora Janascha w Retlicach wotwoto a nětko je jašo jedyn herbsti wuczeł wumrjel, kotryž męjeshę i dobrom zyrkwintse įastojnistwo w herbstej wošadže. Knjes Sperling je dolhe lęta w swojęj wošadže hwėrnę skufkował. W tym cęašu, hdbęz hšchęze įadyn duchowny we Lupoj njebęche, męjeshę wjele njeđzelow kam Bože hluboty wobstarač.

— Kotečjaniski Boži dom so wobnowja a Bože hluboty nje-mőza so teho dla nětko w zyrkwintse dšęřęčę. Boža hluboty męjeshę so įaubženu njeđzelo wontach w Božęj swórbje.

— Wo horzocęe hu cęęke njewjedra pschischtę, kotrež hu įchtody nacznitę a Bohu žel psches blysti cęłowjekow morite. Tajke powjeseče pschiudu i blisokęze Lubija a tež i Butez. Tam hu 17 lętna dšowka zyrkwintseho a įhulstęho pokladnika Wlazija psches blyst wontach na polu sarazena. Kőzby i wbohej hwójbu cęuje tajke cęęke domachpyttanje. Ale hdbęz Wóh tał cęęke hwoju rutu na naš položi, trošchtujmy so i tym słowom: Boža rada je dšwina, ale stajnje mudra.

— Abęzor je w tu hwylu na swojim pučęowanju w pol-nőznym morju. Pučęowanie budže něhdbę 40 dnjow tracę a tšęzor chęze lętha hšchęze wyšęe i poknozy hač druhe lęta pučęowacę. Wóh pschewobđ jęho na jęho pučęowanju, so so stromy a cęęřtwy i nam domoj wrđęzi!

— Kral Jendželęzenjo w Afrizę kľhadžuja jako dšwini hurowzų, wo tym hmy hižo sudžaje powjeseče dostali. Najšóišęe je, so woni hano mišioniste stajije w Transvaalskej na pokoj njewostaja a tež mišionaram wobęęęznosęe cęinja, tał so hu mišionaroyo Warlinskeho I. mišionstęho towaristwa němskeho konsula prošęęz dšrbjeli, so by jim įalit pschęęzivo jendželstkim hurowosęam sticęil.

Bože wjedzenje.

Schtó w strachosęach dawo mőz hwoju
 Estabemu mi?
 Schtó powjedže mlodosę tu moju
 A šbožownosęi?
 Schtó žiwjenje šbőznje mi štoži,
 Měr mi da hwój?
 To pschęčel mój huadny tón Boži
 Šbőznit je mój!

Wón, runjež hym dšęčo ja huadne,
 Čęęęzi wšchat mje
 A i proštwam mi wuchto pschęz' huadne
 Naktšiluje;
 Wón hylly kaž wješela tudų
 Wobhlada wšchę,
 Wón wšchudže mi tšchnosęow řejudy
 Wotewjač wę.

O šbőznito dobry, kiz wolašų
 Š lubosęu mje,
 Šbőj wutrobu wodžicę, so šhowašų
 Pschi řebi mje;

Wšchitęz pomoz ty šłodka mi i wuczębje,
 Šdžerž mje pschęd štm,
 Pod twojimaj rukomaj řudžbje
 Šthowany řym.

Hdbęz wušwoli řemju ty řebi,
 Zohnowacę naš;
 Kaž i nanej pschitęz mőzachu i tebi
 Wšchitęz tón cęaš,
 Šaj, dšęčatta řłabe a wbohe
 Šorje brał řy,
 Se cęęęčęł psches dobrotų drohe,
 Šralo mőzny!

Sač i nam so ty, pschęčęzelo, nižišų,
 Dobry nam řy,
 A i njebęskim hšošom so bližišų
 Pschitowalajų:
 „Šbőj, hwukliwe dšęčo, pschitęz te mui,
 Tebje męčę chų.“
 To šłowo, mőz Boža, je we mui,
 A tebi ja du!

Nęšęto i rošpominanju.

Čęłowjek je tał wjele a ničzo wjazų, kaž wjele je w Bohu.

Njehněwaj řo, wodaj rad a hladaј na pschitkad Knjesa.

Šněw je šte šwěrjo; hdbęz wone rječęas roštorhņje, je tu njęšbože na męšęe.

Š hręchami wojuj, i čęłowjekami džerž męř!

Čęit twojemu pschęčęleј a njępschęčęleј dobrotu, potom přņnjęho, wobłhowašų a druheho dobudžęšų.

Daljšęe dobrowólne dary ja wbohe armeniske řyrotų:

Š Butečjanstęje wošady psches knjesa sararja Kubizu:

T. i Butez	2 hr. — np.			34 hr. 50 np.
M. "	10 = — =	A. i Rodez	1 = — =	
St. "	1 = 50 =	Kr. "	2 = — =	
L. "	2 = — =	Kl. i Lejna	1 = — =	
W. "	1 = — =	S. "	1 = 50 =	
B. "	1 = — =	L. "	3 = — =	
B. "	3 = — =	B. i Šchełęz	1 = — =	
M. "	1 = — =	K. i Kachłowa	10 = — =	
S. i Pomorz	1 = — =	L. "	5 = — =	
K. "	1 = — =	Š. "	— = 50 =	
L. "	3 = — =	L. i Kolwasy	2 = — =	
D. "	1 = — =	Z. "	2 = — =	
K. "	1 = — =	K. i Koporz	1 = — =	
W. "	1 = — =	S. i Trjebņęz	1 = — =	
Š. i Čęornjowa	5 = — =	Š. i Wujęška	1 = — =	
		B. je Žornokšyta	1 = — =	
				67 hr. 50 np.

Š Retlicjanstęje wošady psches knjesa
 dialona Woigta:

T. J. i Wulkeho Dažina . . . . . 2 = — =
 Gromadže: 69 hr. 50 np.

W njenje wobohiđ řyrotow praji wutrobnų dšat

Gólcę, redaktor.

„Bombaj Bőb“ njeje jenož pola knjesow duchownųch, ale tež we wšchęch pschę-dawarņjach „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacę. Na įchtwóřę lęta plačęi wón 40 np., jenotliwe cęiřłta řo ja 4 np. pschędawaju.